

ÖZÜMÜ YEDİM

Nurullah AYDIN

Masal masal mat atar, iki tilki ot satar. Bindim deve boynuna gittim
Bağdat yoluna...
Gitmez olaydım. Ah! O kulları görmez olaydım. Herkes aç, her-
kes perişan...

Kimi başını, kimi saçını yolar. Her gördüğüme,

“Efendim, size ne oldu böyle?” diye sordum. Kimseden ses seda yok.

İnanır mısınız, taştta dil var da sanki onlarda yok.

“Ne yapayım ne edeyim,” dedim baktım bir fare; belinde bir metre, keseri
almış eline, inmiş bir evin temeline. Tutup kuyruğundan,

“Bu işler sana mı kaldı a fare?” Fare döndü. Bir kuyruğuna, bir de bana
baktı. Şaşırmıştı. Ben,

“Ahh bir çare bir çare

Nere dönsem biçare

Dön biçare biçare

Senden başka yok çare

Söyle ey güzel fare

Anlat da bileyim

Bu kullara ne oldu öğreneyim”

Fare bu, oldu bir âlim! Dikip burnunu başladı anlatmaya,

“Ey! Beşer nisyamı şaşar.

Padişah efendimiz, başındaki bela def oluncaya kadar,

*Kullarına çalışmayı yasaklamış,
Yetmemiş, onlara Meryem orucu bağışlamış.”*

“Padişah efendimizin başındaki bela da neymiş?”

“Firavun’un sarayındakinden...”

“Bende padişah efendimizin hane halkı için var bir çare!” deyince fare ürperdi. Attı elinden keseri, çıkardı belinden metreyi. Başladı boyumu ölçmeye.

“Ne yapıyorsun ey fare!”

“Kefen bezini dikeceğim de boyunu ölçüyorum.”

“Neden?”

“Sultanın sarayına çare sunmak için giden sağ çıkmadı da ondan.”

“Ben de var merhem.”

“Anasına, babasına, kızına, kızanına yeter mi o merhem?”

“Yeter de artar bile. Sen sultanın sarayı nerede söyle hele!”

“Orada!”

“Götür beni oraya.”

“Orası Muş’tur

Yolu yokuştur

Giden gelmiyor

Oraya gitmek ne kâr ne iştir?”

“Söyle fare? Kim götürür beni oraya?”

“Bak bir leylek,

Leylek leylek lekirdek

Lak lak eder kuş dilince

Göçüp gider güz gelince

Yolunun üstü gideceğin yer

Bin sırtına var yerine”

“Bindim leyleğin sırtına

Az gittim uz gittim

*Dere tepe düz gittim
Vardım sultanın köşküne
El etek öpüp çıktım karşısına”*

Tam söz almıştım ki sultan celallendi,
“Vurun bahçıvanın kellesini!” Bahçıvan mahzun, bahçıvan üzgün...
“Bahçıvan bahçıvan...”

*Sana mı kalmış
Bülbülü sevdiğinden
Gülü dikeninden ayırmak”*

Ne demiş Veysel:

“Anlatamam derdimi dertsiz insana
Derd çekmeyen dert kıymetin bilemez
Derdim bana derman imiş bilmedim
Hiçbir zaman gül dikensiz olamaz

*Gülü yetiştirir dikenli çalı
Arı her çiçekten yapıyor balı
Kişi sabır ile bulur kemali
Sabretmeyen maksudunu bulamaz.”*

Neymiş efendim gülleri devşirecek,
Sultanın kızını, kızanını iyi edecekmişsin.

Bak oldu mu?

Sultanı iyi edeyim derken

Güllerin soldu mu?

“Sultanım, iki cihan serverim, merhem işe yaramadı. Korkum o dur ki anan da baban da kızanın da tez zamanda ölecek.” dedin, demez olaydın! Yaktın kendini. Cellatlar tuttu seni. İbret alayım diye senin de yanına kattı beni. Darağacı kurulup son arzun soruldu.

“Sultanımı, iki cihan güneşimi göreceğim. Ona diyeceklerim var.” dedin. Cellatlar,

“Biz iletiriz efendiler efendisine!”

“Hayır, ben iletmek istiyorum iletimi kendisine.” Sultan, bahçıvanı severdi. Eski günlerin hatırına yanına geldi.

“Söyle, kendini bilmeyen, başına olmaz işler açan!” dedi. Bahçıvan,

“Diyeceğimi, kulağına demek isterim.” dedi. Sultan dayayınca kulağını bahçıvan başladı demeye:

“Efendim. Doğu’nun da Batı’nın da sultanısın. Lakin,

‘Bülbülün yaptığı elbet yanına kâr kalmaz!’ dedin, onu yılan yuttu.

‘Yılanın ahı yilanda kalmaz!’ dedin, onu da ben öldürdüm.

Şimdi benim yaptığım da yanına kalmıyor, zira gerisini sen bilirsin!”

Sultan bu sözler üzerine renk aldı, renk verdi. Cellatlara dönerek,

“Bırakın bahçıvan çiçeklerini sulamaya devam etsin ama bir daha gülleri devşirip hekimlik oynamasın!” Herkes sus pus dediğini yaptı. Darağacı boşalınca sultan döndü bana,

“Bahçıvandandan ibret al, dedim. Ah! Demez olaydım. Bak ibret oldum işte sana! Şimdi nedir dileğin başla anlatmaya?” Sultan böyle deyince aklıma kurdun hikâyesi geldi.

“Hani aslan tilkiye:

-Böyle pay etmeyi nereden öğrendin efendi? demişti de tilki,

-Yerde yatan kurdun hâlimden hünkârım, demişti.

“Di-le-le-ğim” efendim deyip, korkudan altıma kaçırarakken sultanın ahu gözlü, keman kaşlı, mim dudaklı, nazlı küçüğü, soluk yüzüyle babasının yanına geldi. İçim eridi, bana cesaret geldi. “Sultanım ailenize musallat olan bu amansız derdin devası bende.” dedim. Sultan, önce baştan ayağı beni bir güzel süzüp bastı kahkahayı. Kahkahası yükseldi, yükseldi tam arşa çıkacakken sultan gözlerini kısıp kaşlarını çatınca kahkaha yıldırım olup beni dünyaya çaktı. Sultan susuyor, yıldırım beni çarpıyor; sultan susuyor, yıldırım beni çarpıyor, çarpıyordu. Böyle böyle bir asır geçtikten sonra sultan, ki o insin de cinnin de başıydı, bana:

“Suskunluğum asaletimdendir

Her lafa verilecek bir cevabım var.

Lakin bir lafa bakarım laf mı diye.

Bir de söyleyene bakarım adam mı diye?” deyince ben,

“Niceler sultandı, kraldı, şahtı.

Benimle değişti talihi bahtı,

Yerle bir eylerim taç ile tahtı,

Akıl almaz hünerlerim var benim...” dedim. Bunun üzerine sultan -ki o narı nurdur- bana,

“Seni çok mahir bir genç gördüm fakat dermanın nerede söyle bana?” dedi. Ben,

“Dermanım ne ordadır ne burada, kendi dilimde.” dedim. Sultan,

“O zaman dilindeki çıkar.” dedi. Ben, “Sultanım o kadar çok, o kadar çok yaşayacaksın ki babanın ananın hatta kızının bile ölümünü savacaksın!” deyip sarayın camından indim erik ağacına. Orada ne yaptım biliyor musunuz?

BU BEN VAR YA BU BEN! TUTUP ÖZÜMÜ YEDİM!